

A Nobel-díj margójára

2016 október 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ez most nagyon személyes lesz.

> *„Riporter: Végül kinek adná az irodalmi Nobel-díjat?*
> *Dürrenmatt: Valami esszéistának. Azok rosszul keresnek.”*
>
> *Interjú Dürrenmatt-tal a Nobel-díj kiosztás alkalmából*

Miel?tt belebonyolódnánk az esemény taglalásába, két dolgot szeretnék el?rebocsátani, hogy tisztázzuk miféle álláspontról alkotok éppen véleményt.

1. **Védhetetlenül és végtelenül elitista vagyok irodalmi ügyekben**. Ez az álláspont, tudom, teoretikusan nagyon nehezen védhet?, de hát – mint az elmúlt száz évek bizonyítják – teoretikusan szinte semmilyen álláspont sem védhet? túlzott sikerrel. Véleményem szerint irodalom az, melyet a kim?velt, irodalom szeret? emberek – a m?velt közönség – annak tartanak. Nem bízom senki ítéletében, aki nem olvasta keresztbe-hosszába a világirodalom nagyjait. Ja, és esztétának lenni nem ér. Azért kell elolvasni, mert élvezetet okoz, mert nem tudjuk letenni. Ennek megfelel?en a magyar és a világirodalom tekintetében mértékadónak tekintem, a tudományosság által már meghaladottnak vélt Szerb Antal véleményét.

2. **Világ életemben utáltam Bob Dylant.** Szerintem idegesít? kappanhangja van, és ami a szöveget illeti, az pedig nem m?vészien rejtélyes, hanem zavaros és primitív. Nem a balladai homály jellemzi, hanem a sima homályosság. Anno, boldogult úrfi koromban is a Rolling Stonest meg Jimi Hendrixet hallgattam. S?t, hogy fokozzam az ellenem szárba szökken? megvetést, a vietnami háborúban is az amerikaiaknak drukkoltam a kommunistákkal szemben. Fasiszta családból származom, na. Nem tetszett a Zabriskie Point vagy akár az Eper és vér. Jó, a hajam azért hosszú volt. Minden utcasarkon igazoltatott is miatta a rend?r.

Ennyit a személyes élményeimr?l a ’60-as évekb?l.

A hír ugye úgy szól, hogy Bob Dylan irodalmi Nobel-díjat kapott. Mint Költ?. Így nagybet?vel. **Véleményem szerint költ?nek Nobel-díjat adni egyébként sem lehetne.** Illetve ahány nyelv és nemzet létezik, annyit lehetne csak adni. A költészet ugyanis lefordíthatatlan, csak a költ? anyanyelvén létezik. A fordítás már egy másik költ? m?ve, a fordítóé. Ahogyan az egyik legnagyobb magyar m?fordító, Babits mondta: ?t nem az angol, vagy francia vers érdekli, hanem az a magyar vers melyet írni tud bel?le. A költészet a nyelv létmódja, esszenciája. Sokkal több van benne, mint szavakba és nyelvtani alakzatokba merevített gondolatok. Benne van anyánk hangja, aki beszélni tanított, a kedvesünk hangja, mikor el?ször hallottuk, a tömeg zsivaja a köztereken, áldás és átok, ifjúkori álmaink, melyeket benne álmodtunk. Benne van a nép története, hite és a föld ahol élnek. Mit mondhat Weöres egy svédnek?

Maga az irodalmi Nobel-díj önmagában is különösebb jelent?ség nélküli. Én magam Elfride Jelinek díjazása óta semmin sem csodálkozom. Elég csak végigtekinteni a díjazottak során, akiknek jókora része egyáltalán nem állta ki az id? próbáját. A fentebb idézett Dürrenmatt például sohasem kapott Nobel-díjat, nem úgy, mint Selma Lagerlöf, aki azt a megható és tanulságos történetet írta Nils Holgerssonról és a libájáról. Mondjuk az írón?vel kapcsolatban a liba valószín?leg igen autentikus állat, emlékezetes, a kapott érmet elküldte segítségképpen a finneknek, akik éppen a Szovjetunió ellen harcoltak. Nem tudni, mire gondolt, mihez kezdenek majd vele. Hozzávágják egy hadosztályhoz? Ám, még így is, igencsak érdekes kérdés, hogy hogyan jön friss díjazottunk mondjuk Thomas Mannhoz, akivel egy sorba és egy magasságba állította a tisztelt bizottság.

Értem én, hogy a magas bizottság – hozzám hasonló vénemberek – a hatvanas években volt fiatal és együtt bégették ezeket a dalokat a háború elleni tiltakozásra összehívott megmozdulásokon. Miközben természetesen elítélték az imperialista agressziót, melyet a gonosz „*öregek*” követtek el a szegény elnyomott vietnami nép ellen. **A háttérben pedig a KGB a markába röhögött.** A vietnami volt az els? igazi média-háború, melyet nem a csatatereken, hanem a TV-képerny?kön és az elbolondított fiatalok tömegrendezvényein nyertek meg a kommunisták. Nekünk meg kötelez? volt nagygy?lésekre járni és gy?jteni a harcoló vietnami nép javára. Persze, mire odaértek, a takarókból meg gyógyszerekb?l valahogyan mindig géppuska lett. Arra már senkinek sem akaródzik emlékezni, hogy miután ’75-ben gy?ztek a kommunisták, micsoda elképzelhetetlen tömegmészárlást rendeztek a gyarmati felszabadítás és a haladó eszmék jegyében a saját népük között. Arról már nem tudósított a média. F?leg azért, mert azokat is agyonl?tték, ha a kezük ügyébe kerültek.

Ezek a hatvanas évek voltak azok, melyek kifordították sarkaiból a nyugati világot és az oda jutott, ahol most van. A magas bizottság szerint Bob Dylan Homéroszhoz és Szappho-hoz fogható költ?, mert azok verseit is zenével kísérve adták el?. Lehet. Mi több a kit?n? Em?d Tamás „*Akácos út*” cím? halhatatlan m?vét is zenére adták/adják el? minden jobban sikerült pince-buli csúcspontjaként. Lelkük rajta. A következ? díjra felkészül a nagyszer? Johnny Rotten a Sex Pistols halhatatlan énekese, az alábbi poéma szerz?je:

„Az antikrisztus én vagyok,
az anarchista én vagyok,
nem tudom, hogy mit akarok,
de tudom, hogyan szerezzem meg,
szétverném a járókel?ket,

mert én az anarchia vagyok,
nem pedig mindenes.”

Itt tartunk.

http://aristo.pestisracok.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló